

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

L'Escola del Treball i els seus homes

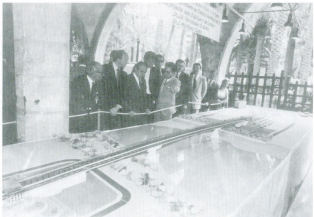
Per JOSE Me GASULÀ I VALLEFÈREZ

Ho heu dit en més d'una ocasió i n'agradeu repetidament, que els 54 anys d'història del nostre Centre, són 54 anys d'història vira de Tortosa.

El Centre des de la seva fundació ha tingut diverses denominacions: Escola del Treball, Escola de Mestreatge Industrial, Centre Nacional de Formació Professional, Institut Politècnic, d'acord amb la legislació vigent que en cada època ha regulat el funcionament d'aquests. No obstant hi ha una denominació que ha perdurat i que debria desaparèixer: el nostre Centre és "L'Escola del Treball" com molta tortosina la segueix anomenant afectuosament. A mi particularment no em desagradaria aquesta pervivència denominativa "l'Escola de Treball" a nivell de ciutat, perquè a part del valor històric que conté, (molts pocs centres de Formació Professional actuals, poden vamar-se de tenir la solta que representa haver estat alguna Escola del Treball), crec que aquesta denominació entronca amb les veritables arrels de la nostra Escola.

Però és indubtable que en tota institució, és que realment escriuen la seva història i són l'última d'aquesta els seus homes.

Sic conecient dels rics que porta clarar noms en un escrit limitat com aquest, i que

Algunes del meu pont, mostrant els tallers de l'Escola, que fou ocupat al principi de la jornada fins "Elspe Elze", en el moment de ser substituït pel President de la Generalitat.

Inevitablement alguns emel·lirí començar. No obstant, no redueixo la tentació de rememorar part dels noms que han fet història en la nostra "Escola del Treball".

En 1928, tres homes inicien la nostra història, quelcom els seus noms grava en lletres d'or: En RAFAEL BALÍ I NOLLA, Abade de la Creu i primer President del Patronat que va regir el Centre; EN RENACI RIERA, Port Industrial, i En AGUSTI BARLETT, Avençador.

La direcció del Centre ha estat successivament desenvolupada des de la seva fundació per En RENACI RIERA, Port Industrial; En RAFAEL CASERLAN, Enginyer Industrial; En AGUSTI BARLETT I ZALDIVAR, Arquitecte; En MANUEL CASTELLA I GIMAY, Enginyer Químic; En JOSEP Me MALLAFRE I LLIBRE, Port Industrial, i En JOSEP Me HOMEDES I LLOPES, Port Industrial. Amb la perspectiva que dona el temps, crec que tots ells deixaren una senyal indeleble, malgrat la disjuntió d'ortús i circumstàncies que entre ells es donaren.

Altres noms que ocupen cineses directiva o funcions importants i que són recordats amb molta estima, podrien citar a En ANTONI CELMA I ORTA, En RAMON MONTAGUT I DALMAU, En GUILLERMINENDEZ I VALDREZ, En ROBERT ESCODA I VALLEFÈREZ, En FERNANDO CASER I ORTÍ, En MANUEL SALTATELLA I GUARCEL, En JOAN ESCUDE I VISOL, En JOSEP BERTUS I JORGE, En FRANCISCO DAS I ESPUNY, En MARIANO LLIBRE, En SALVADOR BORROR I LOPEZ, etc.

Dintre el personal no docent destacarem la figura del Coadjutor En ANTONIO MALLA I VIVES.

Més complexa fins la tasca de guiar i dirigir en tota els Professors i Mestres de Taller que durant aquest mig segle han desenvolupat la docència en les nostres aules

I tallers. Impossibilitat fecho de forma senzilla. Voleig a citar en la seva representació a un dels Mestres de Taller que més senyal han deixat en la història de la nostra Escola: En MANUEL OLLE I CASTELLÀ, "lo ros de Mayo", com estimadament el cridava molta gent.

Manolo Ollé, en un home de curiosos contrastes. Extrordinàriament senzill, afable, per una part, però amb una personalitat molt actual, capaç de riure amb una sola paraula seva qualsevol diàmetre o contrarietat. Alegre, bonista, quan era hora de ser ho i seria i exigent a l'hora del treball. Manolo Ollé en la part professional era un gran mecànic amb profunda experiència paleolítica, solia tot de bruta del seu ofici. Dintre totes les parts de la seva professió, solien sentir potar en l'operarietat de torzar. Manolo Ollé, va viure intensament l'ambient de l'Escola, durant moltes hores, sent animador irredueïble de moltes activitats. L'escudatari protagonista per Manolo Ollé durant aquest temps, crec que fins més del l'interment de pagar recollir. En octubre de 1967 quan va entrar de professor a l'Escola, Manolo Ollé, era un dels professors més veterans i amb més solera del Centre. Malgrat la gran diferència de edat que ens separen (més de 40 anys) vam fer una gran amistat que ha contribuït a nos cap d'últim a la circumstància de ser veïns de "montanya", y així els fins de setmana quan ens trobàvem en els platja penques de "Bani Josep de la Montanya" inevitablement acabàvem parlant de l'Escola.

En 1970, al complir l'edat reglamentària li arribà la jubilació forçosa. Malgrat això, Manolo Ollé va continuar sent un mestre de l'Escola, la que aquesta era part essencial de la seva vida. Ja jubilat li agradava venir al taller d'Electrotècnia, on existia un petit torn que no va utilitzar amb excessiva freqüència i per tant el que Manolo Ollé "practicava", no constituïa cap diàmetre en la marxa normal del taller. Allí li agradava agafar tacs de fusta d'oliver i treballar-los, en ocasions minuts el tac de fusta adoptava la forma de copa, de gero, etc., davant els alúms dels quals deien que se'n sentien arremolinats al seu voltant i que se quedaven atupats davant la demostració de que men objecte per part del "Mestre". Quan això passava, els alúms professors que ens acompanyaven al taller, permetien per una moment que els alúms deixant el seu treball habitual d'arremolinats al voltant del vell Mestre, deixen els beneficis ens mutus, els alúms presencians una exhibició magistral de com es treballa en torn, i

per part d'En Manolo Ollé, veiem que se li fugien vells de memòria, que es responia públicament en aquells moments en que veníem en treballs conjunts de joves alúms...

La decisió de 1970, una Comissió de Professors ens vam preparar els actes per celebrar el Cinquantenari de l'Escola. A més a més de les programacions i van començar que l'acte d'inaugurar una entesa amb Manolo Ollé. Fets dies, alíem que ensa mabí. El dia 27 de novembre, amb un equip de alí del qual joia ser l'entrevista me'n vaig a veure' a la seva casa de Jorja. Vag treure a Manolo assegut en un alí del menjador, molt feliç i amb dificultats per parlar, vaig començar que ho era el moment adequat per l'entrevista.

Alguns d'entrevistats es va enterar la seva illa de conèixer moltes coses de la història de l'Escola. Al dia següent la notícia en la seva mort ens sorprenia a tots. El programa del cinquantenari es va quedar sense entesa.

Al veure la figura del Mestre de Taller, En MANUEL OLLE CASTELLÀ, la prelo meua homatge a tots els Professors i Mestres de Taller que durant aquest mig segle d'història de l'Escola han deixat el millor del seu ser i saber a favor de les joves generacions que han passat per les nostres aules i tallers.

Per acabar voldria agrair a la Comissió de Fites el tarrores brindis les atencions, pel que el programa Ollé, per resultar aquesta nostra vigília albirada de la història del nostre Institut Politècnic, que al començ de principi, també ella han estat història vira de Tortosa.

Font: biblioteca.tortosa.cat